

چهره ماندگار جهان اسلام

علامه سیدمحمدحسین طباطبایی، فیلسوف و عارف برجسته با ابعاد شخصیتی وارسته، آثار ارزشمندی در فلسفه، حکمت و اخلاق برای سودمندی و بهره مندی افراد به تناسب علم و آگاهی خود برای جهان اسلام و کل بشریت به یادگار گذاشته است.

علامه سیدمحمدحسین طباطبایی، فیلسوف و عارف برجسته با ابعاد شخصیتی وارسته، آثار ارزشمندی در فلسفه، حکمت و اخلاق برای سودمندی و بهره مندی افراد به تناسب علم و آگاهی خود برای جهان اسلام و کل بشریت به یادگار گذاشته است.

در آخرین روز سال ۱۳۲۱ هجری قمری (مقارن با سال ۱۲۸۱ هجری شمسی)، ستاره ای درخشان در آسمان سلسله جلیل القدر سادات طباطبایی تبریز هویدا شد و خداوند به سیدمحمد قاضی طباطبایی، فرزند پسری هدیه داد که نامش را سیدمحمدحسین گذاشت؛ حکیم عارفی که بعدها بسیاری از انسان ها، از چشمه جوشان حکمت و معرفتش جرعه های جان بخش نوشیدند. هنوز پنج سال از عمر سیدمحمدحسین نگذشته بود که مادرش را از دست داد. پدر سعی کرد غم مادر را از دل محمدحسین و دیگر فرزند کوچکترش، محمدحسن بزدايد، ولی نمی دانست که چهار سال بعد، درگذشت خود او، غم فرزندان را دوچندان خواهد کرد.

سیدمحمدحسین همان طور که روش درسی آن روزها بود، به فراگیری قرآن پرداخت و سپس از سن ۹ سالگی به مدت شش سال به همراه برادرش، از ادیبی به نام شیخ محمدعلی سرائی، کتاب هایی چون گلستان، بوستان، نصاب الصبیان، انوار سهیلی، تاریخ عجم، منشیات امیرنظام و ارشاد الحساب را فرا گرفت و علاوه بر آن، زیرنظر میرزا علی نقی خطاط به یادگیری فنون خوشنویسی پرداخت. ایشان پس از طی دوران تحصیل در مکتب خانه، راهی مدرسه طایبه تبریز شد تا تحصیلات خود را در علوم دینی دنبال کند. در همان ایام، وقتی ۲۳ سال بیشتر نداشت، تصمیم به ازدواج می گیرد. از یکی از بستگانش خواستگاری می کند و چون فامیل بودند، با این ازدواج موافقت می کنند. یک سال بعد از ازدواج بود که سیدمحمدحسین مزه پدر شدن را می چشد و اسم فرزند اولش را محمد می گذارد.

علامه محمدحسین طباطبایی در ۲۵ سالگی به همراه برادرش به نجف اشرف سفر کرد و ۱۰ سال در این شهر مشغول تحصیل شد. وی علوم ریاضی را در نجف اشرف نزد «سید ابوالقاسم خوانساری» که از ریاضی دانان مشهور آن زمان بود فراگرفت. دروس فقه و اصول را نزد استادان برجسته ای چون آیت الله نائینی و آیت الله اصفهانی آموخت. طباطبایی فلسفه را از «سیدحسین باد کوبه ای» و معارف الهی و اخلاق را از محضر عارف برجسته آیت الله «سیدعلی آقا قاضی طباطبایی» آموخت.

این عالم بزرگ در سال ۱۳۱۴ به زادگاهش برگشت و دوران ۱۰ ساله اقامتش در تبریز همراه با تدریس و تألیف سپری شد و فصلی جدید از حیات وی را فراهم کرد. علامه، در سال ۱۳۳۳ هجری شمسی نگارش تفسیر المیزان اثر بزرگ خویش را آغاز کرد و ۱۷ سال طول کشید تا این اثر منحصر به فرد، جالب و دلنشین را که نظیر آن تا به حال نوشته نشده است تمام کند. اوضاع زندگی طباطبایی پس از ۱۰ سال تا حدودی سامان گرفت و همین امر موجب شد تا وی تصمیم بگیرد که به قم مهاجرت کند. از شاگردان طباطبایی که در محضر وی تربیت شدند می توان از شهید مرتضی مطهری، سیدمحمدحسین بهشتی، آیت الله حسن زاده آملی و آیت الله جوادی آملی نام برد.

وی عاشق علم و دانش بود و بر این اساس در زمینه های مختلف علمی صاحب نظر بود تا جایی که در توسعه و گسترش علومى مانند فقه، اصول، جبر، هندسه فضایی، حساب استدلالی، ادبیات عرب، معانی و بیان سهمی بسزا ایفا کرد. سرانجام روح پاک و الهی حکیم عارف و مفسر وارسته در ۱۸ محرم ۱۴۰۲ قمری (۲۴ آبان ۱۳۶۰ شمسی) به دیار ملکوت رهسپار شد. پیکر مطهر علامه محمدحسین طباطبایی در قم آرمیده است.

ایکنا